

ရှု
ကလောင်ခွဲ
မျှော်

အိပ်မက်သုံးဆင့်

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

"မင်းဘယ်သွားမလို့ လဲ သောတ"

"ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်မလေးဆီကို"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထထွက်ပြီးဖြစ်နေသော ခြေလှမ်းများကို နောက်သို့ တစ်ချက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"မင်းဟာကလည်း ကွာ ခုမှ ပြောင်းလာတာတောင်မကြာသေးဘူး၊ ဇာတ်လမ်းက စချင်နေပြီလား"

"ဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်း လာပြီး ဒီလောက်လည်း လှနေမှ တော့ သောတ အကြောင်းလေးလည်း သိထားသင့်တာပေါ့ကွာ ဟဲဟဲ"

ကျွန်တော် ကော်လံထောင်ပြီး ဝတ်ထားသော တီရှပ်အဖြူရောင်လေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်စေရန် အောက်သို့ဆွဲချရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါပြီကွာ သွားပါတော့နော် ကိုယ်တော်လေး သွားပါတော့"

မင်းခက လက်ခါခါ ခြေခါခါ လုပ်ပြရင်း ကျွန်တော့်ကို နှင်လွှတ်တော့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ရင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ မင်းခမှာ တော့ သောတ၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးသာ လုပ်နေမိတော့သည် ။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တည်းက အလှအပမက်မောသလို ကောင်မလေး လှလှလေးတွေ မြင်ရင်လည်း ပတ်သက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအကျင့်ကို သူငယ်ချင်းတွေက တားလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဖျောက်ဖျက်ချင်စိတ်မရှိပါ။ အဲဒါကြောင့် လည်း မင်းခတို့ က ဘာကိုမှ ပြောဆိုနေခြင်းမရှိတော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်တွေ ကြီးလာတော့ လည်း သူ့အလိုလို ရင့်ကျက်ချင်လည်း ရင့်ကျက်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်မြင်ချင်နေသော ကောင်မလေးကို ဈေးရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် မို့ နည်းနည်းတော့ အူမြူးသွားသည်။ ဒီနေ့တော့ ထိုကောင်မလေးနှင့် ရင်းနှီးမှုရယူမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ကောင်မလေး ဝင်သွားရာ ကုန်စိမ်းတန်းဘက်သို့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်သွားလိုက်သည်။ ။

ဟော တွေ့ပါပြီ။ ဈေးခြင်းတောင်း ပန်းရောင်လေးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲလျက် ထဘီကို ဗွတ်မပေစေရန် ကျန်လက်တစ်ဖက်က မ'ထားသောကြောင့် ခြေသလုံးသား ဖွေးဖွေးလေးကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ။

ကျွန်တော်လေ့လာထားသည့် အတိုင်း ကောင်မလေးက ကတ္တီပါဖိနပ်အပါးလေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စီးနင်းထားသည်။ ။ လေးညှင်းရောင် သည်းကြိုးလေးက သူမရဲ့ ခြေဖဝါးမို့မို့လေးပေါ်မှာ ထင်းခနဲ နေအောင်

ပေါ်လွင်နေ၏။

ကောင်မလေးရဲ့ နောက် ရောက်အောင် ကျွန်တော်မြန်မြန် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ချိန်ဆထားသည့် အတိုင်းပင် ကောင်မလေးရဲ့ ညာခြေထောက်လေးက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းအလှမ်းမှာ နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဘယ်ဘက်ခြေထောက်လေးဆီမှ ကတ္တီပါဖိနပ်လေးအပေါ်သို့ ကျန်တော့ ရာဘာဖိနပ်ကြီးနှင့် အားကုန် တက်နင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်"

ကတ္တီပါဖိနပ် သည်းကြိုးလေး ပြတ်ထွက်သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောင်မလေးဆီမှ အာမေဍိတ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အတူ ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းလေးကလည်း ဆတ်ခနဲဆိုသလို ကျန်တော့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ချိန်ဆထားသလိုပင် ကွက်တိဖြစ်သွားသည့် အတွက် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီးလိုက်မိသေး၏။

သို့သော် ထိုစိတ်ထဲမှ အပြီးသည် ကျွန်တော် သတိမထားမိလိုက်ခင်မှာပင် ကျန်တော့မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်သွားခဲ့သည် ထင်သည်။ ။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးက အရှက်ကြောင့် နီရဲနေရာမှ တစ်ဆင့် ဒေါသလေးပါ စွက်သွားသည်။ ။

"ရှင်က သူများ ဖိနပ်ကို တက်နင်းပြီးတော့ စပ်ဖြဖြ လုပ်နေသေးတယ် ဟုတ်လား"

ကောင်မလေးက ဒေါသဖြစ်၍ ပြောလိုက်သော လေသံပေမယ့် ကျွန်

တောင့်နားထဲမှာ တော့ ချုံမြိန်နေသည်။ သို့သော် ကောင်မလေး ဆက်လက်စိတ်မဆိုးစေရန် ကျွန်တော့်မျက်နှာပိုးကို အလျင်အမြန် ပြန်သတ်လိုက်ရပြီး

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဈေးမြန်မြန်ဝယ်ပြီးချင်စိတ်နဲ့ လောသွားပြီး ခင်ဗျားကို မမြင်ဘဲ တက်နင်းလိုက်မိတာပါ"

"ဘယ်လို ရှင်က ကျွန်မကို မမြင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလောက်လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ရလောက်အောင် ရှင့်အလုပ်တွေက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ လား"

"ဈေးပြန်နောက်ကျရင် အိမ်က ကလေးတွေ ဟင်းမမီမှာ စိုးလို့ပါဗျာ၊ ဆောရီးပါ၊ ကျွန်တော် ဖိနပ်ဖိုး ပြန်ပေးပါ့မယ်"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေးမျက်နှာပေါ်မှာ အနည်းငယ် အံ့သြရိပ်လေး သမ်းသွားသည်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့လေ။ ကဲ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို အိမ်အလုပ်များအား အပျင်းမထူဘဲ ဝိုင်းလုပ်ပေးတတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ကောင်မလေး ထင်သွားပြီလေ။

ကျွန်တော်က လက်တွင် ကိုင်ထားသော ခြင်းတောင်းကို တံခေါက်ခွက်တွင် လျှို့သွင်းလိုက်ပြီး ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်ထားသော ယောက်ျားကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဟန်ပါပါနှင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

"ရှင် ဖိနပ်ဖိုးပြန်ပေးပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မက ဒီပုံကြီးနဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်ကို သွားရဦးမှာ ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်ပျော်သွားမိပြန်သည်။ ဒါလည်း ကျွန်တော်ဆင်ထားသည့် အကွက် ဖြစ်၏။ အစကတည်းက ကောင်မလေးကို ဖိနပ်ပြန်ဝယ်ပေးပါမည်ဆိုပြီး အရေးဆိုခဲ့လျှင် ကောင်မလေးဘက်က

သိပ်လိုက်လျောမည့် ပုံ မရသည့် အတွက် ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးမည့် အကွက်တစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ခုတော့ ကျွန်တော် ဆင်ထားသည့် အကွက်ထဲသို့ ကောင်မလေးမှာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးကို ဝင်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီနားမှာ ပဲ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် ဖိနပ်တစ်ရံ သွားဝယ်ပေးပါ့မယ်"

"ရှင် ဝယ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ပေးမှာ ပါ"

"ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်တာ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်စိုက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်"

"မလိုဘူးလို့ ရှင့်ကို ပြောပြီးပြီပဲလေ"

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်တော့ အရေးကြီးခွင်ကျယ် မဟုတ်သည့် အတွက် ထပ်ပြီး စောဒက တက်မနေတော့ဘဲ အလွယ်တကူ လိုက်လျောပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် သွားတော့ ဝယ်ပေးပါရစေနော်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်လုပ်လို့ ပျက်ရတာပဲဟာ၊ ရော့ ပိုက်ဆံ"

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုသလိုမျိုးလေး ပြောလျက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်တန် သုံးရွက် ထည့်ပေးသည်။ ။

"မင်း ဒီနားမှာ ပဲ စောင့်နေနော်၊ ကိုယ် ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်"

ကျွန်တော်က စကားကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်ကာ ကောင်မလေး

နားမှာ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ကောင်မလေးကတော့ မျက်မှောင်လေးကျုံ့လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော့်ခရီးက ဖိနပ်ဆိုင်ထိ မရောက်ခင်မှာ ဘဲ လမ်းတစ်ဝက်ကနေ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရပါသည်။ ။ သူမဆီ ပြန်လာနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကောင်မလေးမျက်နှာက မျှော်လင့်တကြီး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေးကို ညီညာသော သွားတန်းများ ပေါ်အောင်သာ မချီသွားဖြေလိုက်ရင်း

"မင်းရဲ့ ဖိနပ်ဆိုင် မမေးလိုက်မိလို့ ၊ အဲဒါ"

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ကောင်မလေးက ဒေါသထွက်သွားပုံရပါသည်။ ။ သို့သော် ထိုအမူအရာက ကြာကြာမခံလိုက်ပါ။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကောင်းမလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ အရယ်တစ်ဝက် ဖြစ်သွားရပြီး

"ခြောက် သေချာသာ မှတ်သွားတော့"

ကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ပါ။ ဒါကို ကောင်မလေးရဲ့ လေသံ နားထောင်ကတည်းက ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ပိုင်းတွင် လည်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်မှုလမ်းသည် အလွန်သာယာ ဖြောင့်ဖြူးနေပြီကို ကျွန်တော်မြင်နေရပါပြီ။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် ကျွန်တော်ဖန်တီးခဲ့သည့် ဖိနပ်ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း သုံးရက်ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော် ဈေးသွားဈေးပြန် စကားတပြောပြောနှင့် တူတူပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

တကယ်တော့လည်း ကောင်မလေးတို့ လမ်းထိပ် အုတ်နံရံထောင့်
နား အကွယ်ကနေ မနက်စောစောစီးစီးတည်းက ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စောင့်ကာ ကောင်မလေးလာတာကို မြင်သ
ည် နှင့် ကိုယ်လည်း ခုမှ ဈေးဝယ်ထွက်လာသလို ပုံဖမ်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်
သည် ။

ဪ ပြောရဦးမည်။ အဲဒီ ကောင်မလေးနာမည်က သာသာယာ တဲ့
။ နာမည်လေးအတိုင်းပဲ သူမနဲ့ အခြေအနေကလည်း သာသာယာယာက
လေးဖြစ်နေခဲ့လျှင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည် ။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း အတွေးများ နှင့် ကြည်နူးနေတုန်းမှာ ပဲ
ခပ်ဝေးဝေးက ရွှေလျားလာနေသော ပုံရိပ်နဲ့နဲ့လေးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်
တော် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရှေ့ထွက်လိုက်သည် ။

သာသာယာက ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သွားတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလှ
ပ်ကာ လျှောက်လှမ်းလာပါသည် ။ ကျွန်တော် ရှေ့တည့်တည့်ရောက်
တော့မှ ခြေစုံရပ်လိုက်ရင်း

"ကိုသောတနဲ့ တော့ နေ့တိုင်းလိုလို တွေ့တာပဲနော် ချိန်းထားရင်
တောင် လွဲဦးမယ်"

ကျွန်တော်က မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည် ။ ကိုယ့်မှာ တော့ ဒီလို
မျိုးဆုံရဖို့ အတွက် မနက်အစောကြီးထကာ ဒီအုတ်ခုံလေးကနေ
လာချောင်းနေတာကိုများ သူမ သိလိုက်ရင်ဆိုသော အတွေးကြောင့် ပြုံး
လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်ဗျ ကျွန်တော်ကလည်း မနက်ဆို ဈေးသွားရတာ တစ်
ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းနေတာဗျ။ ခုလို မသာသာယာနဲ့ လာလာဆုံ
နေတာ တစ်မျိုးကောင်းတာပေါ့"

"အို ဘာကောင်းတာလဲရှင်"

"တခြား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဈေးသွားဈေးပြန် အဖော်ရှိတော့ စကားလေးတပြောပြောနဲ့ ပေါ့"

"ကိုသောတက အိမ်က ကလေးတွေအတွက် နေ့တိုင်း စောစောစီးစီး ဈေးလာ ချက်ပြုတ်နေရတာပဲလား၊ ဟိုလေ စပ်စုတယ်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့ နော်၊ ဇနီးကရော ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ"

"ဗျာ"

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အပြင်ဘက်သို့ အဆမတန် ပြူးကျယ်ကုန်ကာ ပါးစပ်ကလည်း ဗျာခနဲပင် ယောင်ယမ်းတလိုက်မိသေးသည် ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်အမြင် အကြီးကြီးကို လွဲနေပြီလေ။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်အလုပ်ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေသော သားလိမ္မာလေး တစ်ယောက်အဖြစ်လောက်သာ မြင်စေချင်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ သာသာယာရဲ့ အထင်လွဲချက်က လူပျိုရည်ပါ ပျက်ရသည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

"ဒီမှာ မသာသာယာ"

ကျွန်တော်က ရုပ်ကိုတည်တည်ကြီးလုပ်ကာ လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်ရင်း ခေါ်လိုက်တော့ သာသာယာလည်း အနည်းငယ်တော့ လန့်သွားပုံရသည် ။

ရှေ့သို့ ဆက်လှမ်းမည့် ခြေလှမ်းများကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ကိုသောတ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲဗျ၊ ခင်ဗျားက လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် မှ ပဲ အကဲမခတ်တတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ရုပ်က အိမ်ထောင်ရှင်ကလေး အဖေရုပ်မျိုးများ ထွက်နေလို့ လား"

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သာသာယာမှာ ပါးစပ်လေး ပင် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါတော့၏။

"ဒါဆို ရှင်က"

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က မိန်းမ တစ်ခါမှ မရဘူးသေးတဲ့ လူပျိုစစ် စစ်ဗျ၊ ခင်ဗျားမို့ ကျွန်တော့်ကို ထင်ရက်တယ်ဗျာ"

"အို မဟုတ်တာဘဲရှင်၊ ကျွန်မက ထင်ချင်လွန်းလို့ ထင်ရတာမှ မဟု တ်ဘဲ၊ ကိုသောတ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ အိမ်က ကလေးတွေအ တွက် ထမင်းဘူးမီအောင် ပြင်ဆင်ရတယ်ဆို"

"အဲဒါ ကျွန်တော့်တူလေးတွေပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း သေချာမမေးမြန်းဘဲနဲ့ ထင်ရတယ်လို့ "

"ဪ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက်တောင် ဒေါသထွ က်နေရတာလဲ၊ ရှင် ဘာများ နစ်နာသွားမှာ မို့လို့ လဲရှင်"

"ဟာ နစ်နာတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားက တခြား သူတွေနဲ့ အရေးလုပ် ပြောနေမယ်လို့ ရှင်က ထင်နေတောလား ကိုသော တ"

သာသာယာ ဒေါသထွက်သွားသည့် ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်လာမိသည် ။ သို့သော် မရယ်မိစေရန် မျက်နှာကို အတင်းဓမ္မ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ပုံက ပြီတီတီ မျက်နှာ

ပေးမျိုး ဖြစ်သွားရသည် လေ။

"ရှင်မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်လို့ ကိုမရဘူး ပြီတီတီနဲ့ "

သာသာယာယာက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောလိုက်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။ ဒီကောင်မလေး စိတ်ဆိုးအောင် ကျွန်တော်လုပ်လိုက်ပြီ မို့ စိတ်ပြေအောင် ပြန်ချော့ရမည့် တာဝန်သည် လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပါသည် ။

ရှေ့သို့ ဆက်လှမ်းရန် ပြင်နေသည့် သာသာယာ့ ခြေလှမ်းများ ရှေ့တွင် ကျွန်တော်က ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ

"ဟေ့ ကိုယ့်ကို စောင့်ဦးလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စိတ်ကလည်း ကြီးလိုက်တာနော်"

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးပဲ"

သာသာယာက ခြေလှမ်းကို မရပ်ပေးသည့် အပြင် ကျွန်တော်ပိတ်ရပ်ထားသည် ကနေ ရှောင်ကွင်း၍ ဆက်လျှောက်သွားလေသည် ။

ကျွန်တော်လည်း နောက်ကနေ၍ အပြေးလိုက်ခဲ့ရတော့၏။

"ကိုယ်က လူပျိုဆိုတာကို သိလိုက်ရတာနဲ့ မင်းရဲ့ အမူအရာတွေက ဘာဖြစ်လို့ များ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲကွ"

"အိုး ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ရှင်မျက်နှာ ပြီတီတီကို ကြည့်မရလို့ သာ အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားရတာ၊ ရှင် လူပျိုမှန်းသိသွားလို့ အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲရတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ။ လူကို စော်ကားပြန်ပြီ"

"ဟောဗျာ ဒါလေး ပြောမိတာနဲ့ စော်ကားတယ် ဖြစ်ရရောလား၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေကလေ အတော်လေးကို မူယာမာယာ များ လွန်းတယ်"

"

"အောင်မာ အောင်မာ ရှင်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမထု တစ်ရပ်လုံးကိုပါ စော်ကားလိုက်တယ်ပေါ့လေ"

"ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တာလေးကို စိတ်ကောက်နေမိကြပြီ"

"ကြည့် ပြောရင်းနဲ့ ကို ပိုကဲလာတယ်၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူကများ စိတ်ကောက်နေလို့ လဲရှင့်"

ဒီတစ်ခါတော့ သာသာယာရဲ့ မဲ့သွားသော နှုတ်ခမ်းကွေးလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မအောင့်အီးနိုင်စွာ ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သည် ။ သာသာယာကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အသောမတတ်နိုင်သော ရယ်သံကြောင့် ပင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မျက်စောင်းလေး ခဲလျက် ကြည့်နေရင်းကမှ သွားလေးများ ပေါ်သွားသည် အထိ ရယ်မောလိုက်တော့၏။

တကယ့်ကို လူငယ်ဆန်သော ပွင့်လင်းသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်အဖြစ် သာသာယာကို သောတ သတ်မှတ်လိုက်မိပါသည် ။

"ဟိုကောင်မလေးကို မင်းသွားပြီး ပတ်သက်နေတယ်ဆို"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ၊ မင်းကို အစတည်းက ပြောပြထားသားပဲဟာကို"

မင်းခ မျက်နှာက ပျက်ယွင်းနေသည် မို့ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည်သာ ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။

"ဘာမှ တော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲလို့ မေးမလို့ ပါ"

"အခြေအနေကတော့ ကောင်းဖို့ များ ပါတယ်၊ ဘာလဲ မင်းက စိတ်ဝင်စားလှချည်လား"

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို သတိပေးစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ ပါ"

မင်းခ စကားက အတည်အတံ့မို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ။ သာသာယာအကြောင်းကို ဒီကောင်က ဘယ်လောက်တောင် သိထားသည် မို့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာလာလုပ်ချင်နေတာလဲ ဟူသော အတွေးတစ်ခုကလည်း ရှိနေသေးသည် လေ။

"ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ ဘာတွေများ ဆရာ လုပ်ချင်သေးလို့ လဲ"

ကျွန်တော့်အသံက အနည်းငယ် ခန့် တဲ့ တဲ့ ဖြစ်သွားသည် မို့ မင်းခ မျက်နှာက ပျက်ယွင်းသွားသည်။ ။ နည်းနည်းလည်း တင်းသွားပုံရ၏။

"မင်းကို ငါက အကောင်းနဲ့ ပြောမလို့ ကွ၊ မင်းက ရွဲ့သလိုလို လုပ်နေတာလား"

"ဟုတ်ပါပြီကွာ ပြောစမ်းပါဦး ငါလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်"

"တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သာသာယာတို့ မိသားစုက နည်းနည်းတော့ အထက်စီးဆန်တယ်ကွ၊ မင်းပုံစံနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်"

ဒါလည်း ကျွန်တော့်ရင်ကို လာမှန်သော မြားတစ်စင်းပါပဲ။ သောတဆိုတာနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတိုင်းလိုလိုက မိန်းကလေးတွေနှင့် ဇာတ်လမ်းများ စွာ ထွင်ကာ ခြေရှုပ်တတ်သော ကောင်ချောလေး တစ်ယောက်

အဖြစ် နှာခေါင်းရှုံ့တတ်ကြသည်။ ။

ဒါတွေကို သိထားပါလျက်နှင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိ။ ဖြစ်ချင်တာတွေကို မည်သူ့မျက်နှာမျှ မထောက်ဘဲနှင့် လုပ်မြဲကိုင်မြဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် သာသာယာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ဖို့ ဆိုသည် မှာ တော်တော်လေးတော့ ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။

ဟာ ကျွန်တော် ဘာတွေ စဉ်းစားမိနေတာပါလိမ့်။ သာသာယာရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲထိ ဝင်ဆန့်ရအောင်လို့ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော်က ထိုအခြေအနေထိ ပတ်သက်မည်လို့ များ တွေးထားခဲ့မိလို့ လား။

တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဘူးပါ။ ဒါဆိုရင် အထက်စီးဆန်သည် ဆိုသော သာသာယာတို့ မိသားစုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာမှ တွေးပူနေစရာ မလိုတော့ပါ။

ဟူး ခုမှ ပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အားရပါးရ မော့သောက်ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်ဖြစ်နေသော ပုံကိုကြည့်ကာ မင်းခကတော့ သက်ပြင်းကို ချလေသည်။ ။

"ကဲ မင်းက ဒီလောက်တောင် သိနေတယ်ဆိုတော့လည်း ငါ ဘယ်လိုနေရင်များ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လဲကွာ"

ကျွန်တော်က အတည်ပေါက် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မင်းခကတော့ ရွဲ့သည် ဟု ထင်လားမသိပါ။ ကျွန်ခနဲပင် စုတ်သပ်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ပြီး

"ဒါကတော့ ငါလည်း သေချာ မပြောပြတတ်တော့ဘူး၊ မင်းမှာ

လည်း ဦးနှောက်ရှိတာပဲကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ကြည့်ပေါ့။"

ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေမို့သာ သည်းခံလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာက အတော်လေး ပျက်ယွင်းလျက် ရှိပါသည်။

"အေးပါကွာ ငါ ကြည့်လုပ်တတ်ပါတယ်လေ"

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်လုပ်ရမည်ဆိုတာကို ကြိုတင်စဉ်းစားနေမိပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အားစိုက်ကာ ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ပုံစံနှင့် သာသာယာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းပုံစံတွေက ဘယ်လိုမှ ထပ်တူမကျနိုင်မှန်းလည်း ကျွန်တော် သိထားသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ သိပ်ခေါင်းစားမခံခဲ့ပါ။ သာသာယာ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုရော သောတ ဆိုသည့် ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ လက်ခံတွဲနိုင်မှာမို့လဲ။ ကျွန်တော်နှင့် ခြောက်လပြည့်အောင် တွဲနိုင်သော မိန်းကလေးရှိလျှင် တွေ့ချင်မိသေးသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းလဲတတ်သော ရှုပ်ပွေသည့် ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်ကြသည် က များ ၏။ ကျွန်တော်ကတောင် တကူးတက ဖြတ်ပစ်နေစရာ မလိုဘဲ သူတို့ ဇာတ် သူတို့ သိမ်းသွားကြသည် က များ ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲတမ်း စင်ပေါ်က နေခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ သာသာယာနဲ့ အဆင်မပြေတော့လည်း ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူးလေ။

"သာသာ ထိုင်ပါဦး"

မေမေ့အသံက အနည်းငယ် မာကျောနေသောကြောင့် ဈေးမှ အပြန် အိမ်နောက်ဖေးသို့ တန်းဝင်ရန် ပြင်နေသည့် သာသာယာ၏ ခြေလှမ်းများက နေရာမှာ တင် ကြောက်လန့်တကြား ရပ်တန့်သွားကြ သည် ။ မေမေ့ လေသံမာနေပြီဆိုလျှင် သာသာယာတော့ သေချာပေါက် လိုလို အဆူခံရတော့မည် ဖြစ်သည် ။

မေမေ ဘာကြောင့် ဆူချင်နေသည် ဆိုတာကိုလည်း သူမ နည်းနည်း တော့ ရိပ်မိပါသည် ။ မေမေ့ရှေ့မှ ကျွန်းခုံမည်းကြီးပေါ်တွင် အသာအ ယာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ"

"ညည်းကိုညည်းတော့ သိမှာ ပေါ့ သာသာ"

သာသာ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားမိသည် ။ သာသာလည်း လူငယ်တစ် ယောက်ပါပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးကို လိုချင်မိပါ သည် ။ ပြီးတော့ လူငယ်ဆန်သော လူငယ်တွေနှင့် သာ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံချင်မိသည် ။

"သာသာ ဘာလုပ်မိလို့ လဲ မေမေ"

"ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားမိလို့ မရဘူးဆိုတော့လည်း ထားလိုက်ပါ တော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကိုယ် ဘာတွေလုပ် နေမိလဲ၊ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ပေါင်းနေလဲဆိုတာ သေချာ ပြန်စဉ်းစား ကြ ည့်လိုက်ပါ၊ အဲဒီအခါမှာ မေမေ ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သမီး နား လည်လာပါလိမ့်မယ်"

မေမေသည် မလိုအပ်ဘဲနှင့် စကားတွေကို လေသံမာမာ တင်းတင်း

နှင့် မပြောတတ်။ မေမေမို့ လေသံမာထန်ကာ စကားတစ်ခွန်း ပြောမိပြီ ဆိုပါကလည်း ထိုစကားသည် အလွန်အရေးကြီး၍ သာ ပြောသော စကားဖြစ်ရမည်လေ။

"အဲဒီလို နားလည်လာတာနဲ့ အမျှ သမီး ပြင်သင့်တာတွေကိုလည်း သေသေချာချာမြင်လာလိမ့်မယ်၊ မေမေ ပြောရင် လွဲခဲ့ပါတယ် သမီးရယ် ၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အေး ဒီလောက်စဉ်းစားတာတောင် မှ သမီး ဘာတွေမှားနေတယ်ဆိုတာ ပေါ်မလာသေးဘူး ဆိုရင်တော့ မေ မေ့ကို လာမေး ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ကဲ ဒေါ်ညိုလည်း ဟင်းချက်ဖို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ၊ နောက်ဖေး သွားတော့"

တကယ်တော့ ဒီနေ့ သောတနှင့် တူတူ ဈေးကအပြန် ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တူတူထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ အရင်ဆို ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ထက် နာရီဝက်ခန့် စောကာ ရောက်တတ်မြဲ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့တော့ အချိန်နောက်ကျသွားသဖြင့် မေမေ ဒေါသထွက်နေခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ မေမေသည် သာသာယာ ဘာလုပ်သည် ဘယ်သွားသည် ဆိုတာကို အမြဲတစေ ကြိုသိနေတတ်သော လူမျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ဒါတွေကို သိလျက်နဲ့ တောင် သာသာယာသည် သောတနှင့် တူတူ လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်သော ကိစ္စအား လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိသေးသည် ။

တကယ်တော့လည်း ဒါတွေကို ကြိုတွေးမိလို့ သာသာယာ ငြင်းခဲ့ပါသေးသည် ။ ဇွတ်တရွတ်ဆန်သော သောတကြောင့် သော...

ဈေးထဲမှ ထွက် လာပြီး၍ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းခွဲခါနီး အချိန်ရောက်

တော့

"ကဲ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်"

ပထမတော့ သောတက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ကာ ခေါင်းကိုမညိတ်ချင် ညိတ်ချင်ပုံစံနှင့် အသာဆတ်ပြသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း သာသာယာယာ က သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူမရဲ့ ခြင်းတောင်းကို နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲထား လိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းများ ရှေ့ဆက်မရ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

"ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးနိုင်မလား သာ သာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင်"

"ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတူ လက်ဖက်ရည်လေး တစ်ခွက်လောက် လိုက်သောက်ပေးနိုင်မလားလို့ ပါ"

"အို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်"

"သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သာသာနဲ့ က မိတ်ဆွေတွေသာ ဖြစ်နေတာ တစ်ခါမှ တောင် မုန့်တူတူ မစားဖူးဘူး"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်"

"လုပ်ပါဗျာ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပေါ့"

ပြောမရသည့် အဆုံးမှာ တော့ သူမလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သူက ဆယ့်ငါးမိနစ်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း သူမ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။

သောတနှင့် အကြောင်းကို မေမေသာ သေချာသိသွားပါလျှင် သူမ

တော့ ထိန်းချုပ်ခံရတော့မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူမရဲ့ မနက်တိုင်း
ဈေးသွားချိန်လေးမှာ ရသည့် လွတ်လပ်ခွင့်လေးကိုတောင် သူမ ဆုံးရှုံးရ
တော့မည်လား မသိပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို သူမ ကြောက်ရသည် ကတော့ အမှန်ပါ
ပဲ။
